

Arrest

nr. 214 585 van 21 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2017 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, geboren te L. in 1982.

Op 5 december 2012 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 4 november 2015 legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Hij nam eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissingen werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die per arrest nr. 164 312 d.d. 18.03.2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

Op 13 december 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van Mw. V.P. van Belgische nationaliteit, datum waarop hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Na positieve woonstcontrole werd hij tevens in het bezit gesteld van een immatriculatie-attest geldig tot 13 juni 2017.

Op 12 juni 2017 nam de gemachtigde de beslissing om de afgifte van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie als onbestaande te beschouwen.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldigheidsduur van 2 jaar dd. 04.11.2015 dat u betekend werd op 05.11.2015, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.11.2015, u betekend op 05.11.2015.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44 decies van de wet van 15/12/80, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 13.12.2016 en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd.”

Op 24 augustus 2017 heeft verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, Mw. V.P., die evenwel op 20 februari 2018 niet in overweging werd genomen door de gemachtigde. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

Op 8 mei 2018 heeft Hof van Justitie in zijn arrest K.A. e.a. t. de Belgische staat in de zaak C-82/16 geantwoord op de prejudiciële vragen van de Raad over het niet in overweging nemen van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging van een derdelander, familielid van een statische Unieburger, op de enkele grond dat de derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Op 17 juli 2018 diende verzoeker wederom een nieuwe verblijfsaanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon, zijn Belgische echtgenote Mw. V.P. Deze aanvraag is hangende, er werd aan verzoeker een attest van immatriculatie afgegeven.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling zou zijn doch louter een “brief die een mededeling bevat”. Volgens verweerder zou de brief geen wijziging aanbrengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene, hij zou louter informatief van aard zijn en enkel vaststellen dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing te vragen van het op hem rustend inreisverbod zoals vereist door artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De beslissing zou een loutere bevestiging zijn van de rechtsgevolgen en uitvoeringsmodaliteiten van de beslissing houdende het inreisverbod van 4 november 2015 en er zou geen beslissing genomen zijn met betrekking tot een aanvraag.

Een aanvechtbare rechtshandeling is een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

De Raad kan in geen geval volgen dat de huidige beslissing geen wijziging aanbrengt aan de rechtstoestand van de betrokkene. Door de bestreden beslissing werd niet louter geïnformeerd over de gevolgen van een inreisverbod maar werd de afgifte van de bijlage 19ter als onwettig beschouwd en het attest van immatriculatie dat werd afgegeven volgend op het indienen van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging ingetrokken of als onbestaande beschouwd. Door deze handeling brengt de

gemachtigde wel degelijk een wijziging aan in de rechtstoestand van verzoeker of verhindert hij dat rechtsgevolgen ontstaan. Uit de handeling blijkt immers dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag tot gezinshereniging weigert inhoudelijk te onderzoeken en deze niet in overweging neemt, zodat uit de indiening van deze aanvraag geen tijdelijk verblijfsrecht kan voortvloeien. Hiermee verhindert hij dat rechtsgevolgen ontstaan. De gemachtigde is daarnaast ook niet langer verhinderd door het attest van immatriculatie om aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven of een potentieel eerder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt door de hangende aanvraag niet langer geschorst (cf. artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet). Hiermee wordt dan ook de rechtstoestand gewijzigd.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Het belang bij onderhavig beroep

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de informatie die de gemachtigde heeft verstrekt volgend op de beschikking van de Raad waarin op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet werd gevraagd de actuele informatie over de situatie van verzoeker over te maken, blijkt dat verzoeker na de bestreden beslissing opnieuw een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend op 24 augustus 2017 in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner, mevrouw V.P. Deze aanvraag werd evenwel wederom niet in overweging genomen op 20 februari 2018. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 februari 2018, doch verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten voor de Raad. Vervolgens blijkt eveneens dat verzoeker op 17 juli 2018 nog een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van de Belgische echtgenote, mevrouw V.P. Ter zitting wordt bevestigd dat verzoeker op basis van deze aanvraag over een attest van immatriculatie beschikt. Dit is ook door de gemachtigde bevestigd aan de Raad.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker het niet nodig heeft geacht de gelijkaardige beslissing aan te vechten waarin zijn nieuwe aanvraag van 24 augustus 2017 opnieuw niet in overweging werd genomen aangezien de gemachtigde opnieuw de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande beschouwde. Dit is op zich reeds een aanwijzing van een gebrek aan belang aangezien de eventuele vernietiging van de huidige beslissing geen invloed heeft op de definitief in het rechtsverkeer aanwezige beslissing van 20 februari 2018.

Bijkomend heeft verzoeker nadien nog een derde aanvraag ingediend op 17 juli 2018, wederom in functie van dezelfde referentiepersoon waarvan onbetwist is dat die heeft aanleiding gegeven tot de afgifte van een attest van immatriculatie.

Verzoeker heeft met de nieuwe aanvraag uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen. De vernietiging van de op 12 juni 2017 genomen beslissing waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande worden beschouwd kan slechts tot gevolg hebben dat de gemachtigde een nieuw standpunt dient in te nemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. De gemachtigde is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij een derde maal door verzoeker werd gevat. Bovendien merkt de Raad op dat ondertussen het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 in zaak C-82/16 K.A. e.a. t. de Belgische staat heeft geantwoord op de prejudiciële vragen van de Raad over het niet in overweging nemen van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging van een

derdelander, familielid van een statische Unieburger, op de enkele grond dat de derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Met dit arrest, dat pas is uitgesproken nadat de vorige beslissing waarbij de aanvraag van 24 augustus 2017 wederom niet in overweging werd genomen op 20 februari 2018, zal de gemachtigde hoe dan ook moeten rekening houden bij de behandeling van de derde aanvraag.

Er dient *in casu* dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang. Verzoekers raadsman stelt ter terechtzitting dat hij erkent dat er in feite geen belang meer is bij het huidige beroep maar hij verzoekt de Raad wel om de thans bestreden beslissing als opgeheven te beschouwen omwille van de onwettigheid van de bestreden beslissing en omwille van het feit dat verzoeker naar aanleiding van de laatste aanvraag van 17 juli 2018 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. De Raad gaat evenwel niet in op deze vraag nu de onwettigheid van de bestreden beslissing een onderzoek vergt van de opgeworpen middelen waartoe de Raad enkel overgaat als verzoeker het belang aantoonst bij zijn beroep. Ter zitting wijst de Wnd. voorzitter er opnieuw op dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, geen invloed kan hebben op de gelijkaardige beslissing van 20 februari 2018 die niet werd aangevochten. Ook het feit dat een attest van immatriculatie werd afgegeven naar aanleiding van de laatste aanvraag van 17 juli 2018 houdt niet in dat de thans bestreden beslissing als opgeheven moet worden beschouwd. Ook de aanvraag die aan de basis lag van de bestreden beslissing, had immers in eerste instantie aanleiding gegeven tot de afgifte van een attest van immatriculatie. Waar verzoeker ter zitting lijkt te verwijzen naar een situatie die dateert van voor het invoeren van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op de verhouding tussen een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel en een verblijfsaanvraag. Thans ligt evenwel geen verwijderingsmaatregel of teruggrijvingsmaatregel voor. Bovendien en ten overvloede dateert de derde verblijfsaanvraag die aanleiding heeft gegeven tot het attest van immatriculatie van na de inwerkingtreding van het artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES